

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2017 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XV Cywilny- Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Brygida Łagodzińska

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2017 w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółka z o.o. w P.

przeciwko G. L.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powoda

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu

z dnia 18 października 2016 roku

sygn. akt VC 1191/15

I. oddala apelację;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 287 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Brygida Łagodzińska

UZASADNIENIE

Powód (...) spółka z o.o. w P. wniósł pozew przeciwko pozwanej G. L. o zapłatę kwoty 2.286,74 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 1.944,93 zł od dnia 1 listopada 2014 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 341,81 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a nadto o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym (...) w P.w dniu 16 maja 2015 roku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana G. L. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty.

Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu wyrokiem z dnia 18 października 2016 roku oddalił powództwo.

Apelację od wyroku wniósł powód zaskarżając orzeczenie w części tj. w zakresie oddalenia powództwa co do kwoty 922,73 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 listopada 2014 roku do dnia zapłaty. Powód wniósł o zmianę orzeczenia poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 922,73 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 listopada 2014 roku do dnia zapłaty, zmianę orzeczenia poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 289 zł tytułem

zwrotu kosztów postępowania przed Sądem I instancji oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania przed Sądem II instancji.

Apelujący zarzucił wyrokowi naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, w szczególności art. 232 k.p.c. w zw. z art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie błędnych ustaleń faktycznych i przyjęcie, że pozwana w całości uregulowała należność z tytułu czynszu najmu i opłat niezależnych związanych z korzystaniem z lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w P., jak również, że powód nie przedstawił żadnych dowodów na okoliczność niedopłaty z tytułu rozliczenia mediów.

Pozwana w odpowiedzi na apelację wniosła o oddalenie apelacji powoda oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Powód dochodził od pozwanej za okres od 1 listopada 2012 roku do 31 października 2014 roku należności w kwocie 1.944,93 zł. Z dołączonego do akt zestawienia zaległości wynikało, iż za powyższy okres należność za czynsz i media wynosiła łącznie 13.803,55 zł. Sąd Rejonowy uznał, iż pozwana co miesiąc dokonywała wpłat w odpowiedniej kwocie i uiściła za ten okres należność za czynsz. Uznał natomiast, iż powód nie wykazał rozliczenia kosztów mediów, które powinny zostać rozliczone rocznie. Sąd Okręgowy na wstępie wskazuje, iż Sąd pierwszej instancji w stanie faktycznym opisał wpłaty dokonane przez pozwaną, przy czym część tych wpłaty dotyczyła należności za okres wcześniejszy nieobjęty roszczeniem, które zostały pominięte przez Sąd jako bezprzedmiotowe dla rozstrzygnięcia, natomiast nie zsumował dokonanych wpłat za okres objęty roszczeniem jak również nie dokonał porównania wpłat dokonanych przez pozwaną z zestawieniem zaległości przedstawionym przez powoda. Sąd Okręgowy dokonał merytorycznej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i uznał, iż pomimo ogólnikowego uzasadnienia Sądu pierwszej instancji i pominięcia szeregu istotnych okoliczności wyrok odpowiada prawu.

Zauważyć należy, iż ostatecznie w apelacji powód wskazał, iż zaległość pozwanej z tytułu czynszu wynosi 170,94 zł oraz z tytułu opłat niezależnych kwotę 751,79 zł. Przede wszystkim zauważyć należy, iż strona powodowa zmieniła swoje stanowisko co do wysokości zaległości z tytułu opłat, przed Sądem Rejonowym twierdziła bowiem, iż pozwana dokonała wpłat w wysokości 12.610,41 zł, a w apelacji wskazała, iż pozwana dokonała wpłat w kwocie 13.632,61 zł. Podkreślić należy, iż strona powodowa była niekonsekwentna w swoich twierdzeniach, albowiem przez Sądem pierwszej instancji wskazywała, iż trzy wpłaty z listopada 2012 opisane jako wpłata za październik 2012 roku, za listopad 2012 roku i za grudzień 2012 roku po 511,10 zł każda, zostały zaliczone przez powoda na należność za październik 2012 roku, a pozostała nadwyżka na należność główną i część zaległości odsetkowych. Wyjaśnienie to nie pozwalało na stwierdzenie na poczet jakich zaległości oraz jakich odsetek (w jaki sposób i od jakich kwot naliczonych) zostały zaliczone wpłaty pozwanej. W apelacji powód uznał natomiast wszystkie wpłaty dokonane przez pozwaną w okresie od listopada 2012 roku do października 2014 roku tj. wpłaty po 511,10 zł za okres od listopada 2012 roku do marca 2013 roku, wpłaty po 520 zł w kwietniu i maju 2013 roku, wpłatę 430,52 zł w czerwcu 2013 roku, wpłatę 520 zł w lipcu 2013 roku, wpłaty po 611,85 zł w okresie od lipca 2013 roku do kwietnia 2014 roku, wpłatę 570,93 zł w czerwcu 2014 roku, wpłaty po 570,93 zł w okresie od czerwca 2014 roku do października 2014 roku oraz wpłatę w lutym 2013 roku w kwocie 112,14 zł. Łącznie daje to kwotę 13.632,61 zł. Apelujący pomija natomiast, iż po stronie pozwanej istniała nadpłata w kwocie 89,48 zł, która została rozliczona w czynszu za czerwiec 2013 roku (zostało to wyraźnie wskazane w dowodzie zapłaty). Powód natomiast w sposób zupełnie dowolny wpłatę tę rozliczył w tzw. korekcie tj. należności z tytułu niedopłaty za media. Kolejną kwestią jest, iż powód w zestawieniu należności na k. 7 akt wskazał, iż opłaty za mieszkanie w miesiącu czerwcu 2013 roku wynosiły 611,85 zł, a z dołączonego do akt zawiadomienia o wysokości opłat wynika, iż dopiero od dnia 1 lipca 2013 roku czynsz i opłaty za media wynosiły 611,85 zł, co oznacza, iż za miesiąc czerwiec należność wynosiła 515,10 zł. Pozwana dokonała zaś wpłaty w wysokości 520 zł, a zatem miała nadpłatę w wysokości 4,90 zł.

A zatem uwzględniając obie powyższe kwoty daje to łącznie sumę 94,38 zł nadpłaty. Wskazać również należy, iż z pisma powoda dotyczącego rozliczenia za okres od 1 stycznia 2014 roku do 31 grudnia 2014 roku wynika nadpłata za lokal zajmowany przez pozwaną w wysokości 289,35 zł. Obejmuje ona częściowo okres dochodzony pozwem. Powód nie wskazał w jaki sposób nadpłata ta została rozliczona. Ubocznie wskazać należy, iż pozwana dołączyła do akt dowód uiszczenia opłaty za marzec 2013 roku w kwocie 511,10 zł, a sam powód w swoim zestawieniu podał wysokość wpłaty 623,54 zł, a więc z twierdzenia powoda wynika, iż po stronie pozwanej za miesiąc marzec powstała nadpłata w kwocie 112,44 zł. Mając na uwadze dokumenty przedłożone przez stronę powodową w porównaniu z dowodami wpłat pozwanej, a w szczególności wobec niekonsekwentnych twierdzeń powoda odnośnie zaliczania wpłat na poczet wcześniejszych zadłużeń oraz pominięcia przez apelującego szeregu wątpliwości związanych z wysokością zobowiązań Sąd Okręgowy uznał, iż strona powodowa nie sprostowała obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c. i nie wykazała, aby po stronie pozwanej w spornym okresie powstały zaległości w opłatach czynszowych za mieszkanie.

Odnosząc się do drugiego zarzutu tj. nie uwzględnienia kwoty 751,79 zł to obejmuje ona opłaty niezależne – rozliczenie za okres od 1 stycznia 2012 roku do 31 grudnia 2012 roku wskazuje na niedopłatę w wysokości 859,09 zł. W miesiącu czerwcu 2013 roku pojawia się ta kwota w zestawieniu zaległości wpis korekta. Niedopłata w wysokości 859,09 zł obejmuje należności - zw licznik, ścieki ryczałt, co – lokal mieszkalny, opłaty abonamentowe. Zauważyć należy, iż okres ten obejmuje okres od stycznia 2012 roku do października 2012 roku, który nie jest objęty dochodzonym roszczeniem. Pozew dotyczy bowiem zaległości za okres od listopada 2012 roku do października 2014 roku. Ponadto z rozliczenia na k. 48 akt wynika, iż w okresie całego 2012 roku nie były pobierane od pozwanej żadne zaliczki, w pozycji zaliczki wpisano bowiem O. Z dołączonego zaś przez powoda zawiadomienia o wysokości opłat za użytkowanie lokalu od dnia 1 kwietnia 2012 roku wynika, iż należność wynosi 515,10 zł, obejmowała czynsz oraz śmieci. Dopiero w zawiadomieniu o wysokości opłat za okres od dnia 1 lipca 2013 roku pojawia się w opłatach pozycja co 1. mieszkalna część wspólna. Świadek E. S. zeznała, iż kwota 859,09 zł wynikała z rozliczenia tzw. strat przesyłowych tj. różnicy pomiędzy podlicznikami, a licznikiem głównym w zakresie wody i energii cieplnej rozłożonej na wszystkich mieszkańców. Pozwana zakwestionowała opłatę z tytułu korekty. Przedłożenie wyłącznie rozliczenia z k. 48 akt jest niewystarczające celem wykazania zasadności roszczenia. Skoro jak to wynika z zeznań świadka E. S. była to różnica w stratach przesyłowych i została rozłożona na wszystkich mieszkańców to powód był zobowiązany do wykazania, iż został obciążony obowiązkiem zapłaty z tego tytułu oraz następnie winien wykazać w jaki sposób, na ilu mieszkańców zostały rozliczone straty przesyłowe. Wobec braku przedłożenia przez apelującego stosownych dokumentów Sąd nie miał możliwości ustalenia, czy pozwana zasadnie została obciążona tymi opłatami, a w szczególności poza kontrolą pozostawała wysokość tych opłat. Na stronie zaś powodowej spoczywał ciężar udowodnienia zasadności i wysokości roszczenia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. apelację oddalił.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. oraz art. 99 k.p.c. i § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 10 ust.1 pkt 1 w zw. z §2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Kosztami tymi został obciążony powód jako przegrywający postępowanie i składa się na nie wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 270 zł tj. 75% stawki minimalnej albowiem pełnomocnik został ustanowiony przez pozwaną po raz pierwszy w postępowaniu apelacyjnym oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Brygida Łagodzińska